

Sång om Svealund.

Dagen är slutad, kvällen är nära här uti Svealund,
Skymningen kommer, sakta, så sakta, mörkt ha vi
om en stund.

Stjärnorna lindra på himlapellen, månen vid skogens
rand

Sakta sig höjer, vågen den sköljer ljuvligt mot strand.
Snart är det kväller för Johan Käller,
I bädd han vilar lycklig och säll,
Ljuvt är att slumra bredvid sin gumma,
Drömma en dröm så ljuvlig och säll.

Natt är framskriden, morgonen randas, ny dag vi få
igen,

Morgon så härlig, skön sommarmorgon, sol uppå
himmelen,

I Lilla Flugan fiskarna spritta, leka i vassen grön,
Ljuvlig är stunden i Svealunden; o, morgon skön.
Högt upp mot rymdens stora regioner
Lärkan slår drillar, ljuvliga toner,
Från Råstensberget hörs gökens ku-ku,
Allt andas kärlek och levnadslust.

Marken är grön med blommor så smydd, allt i sin
fägring står.

Vi av naturen här invid Flugan av sommar'n njuta får.
Sommar'n försvinner, fåglarna flytta, blommorna
vissna ut!

Hösten den kommer, säden har mognat, sommar'n
är slut.

Borta på åkern stå skylar fina,
I solens ljus så vita de skina,
Och där på sveden lingon så röda.
Härliga höst, vad du är oss kär.

Hösten försvinner, vintern den kommer, Lillflugan
täcke får;
Täcke av is, som bär häst och timmer, ända tills
det blir vår.
Vintern känns frisk och snön härligt glittrar, glittrar
som fin kristall,
I bland nordanvinden nyper i kinden, vintern är kall.
Men in i stugan, bredvid vår brasa.
Bore ej når, han ute får rasa.
Skönt få sig värma vid öppna spisen,
Skön är ock vintern båd' kall och blid.

O, vad naturen ändå är härlig här uti Svealund.
Här vill jag leva, här vill jag vara intill min sista
stund.
Skönare plats jag aldrig kan finna knappast uppå
vår jord,
Ljuvt klingar namnet, skönaste namnat, här uti nord.
Och när jag här ej längre får vara,
Till sista färden rustas att fara
Då Johan Käller, vilar så säller,
Tagit farväl utav Svealund.

